

Δέν είνε φλόγα, δέν είνε λαύρα
κάθε ματιά σου δ'άν με κυττάς,
είνε δρό άστέρια όμορφα, μαύρα
στό πρόσωπό σου που τα κρατάς.

Πόθοι γιγάντιοι, πόθοι μεγάλοι
δλινθοβολούναί μέσα σ' αυτά,
σ' ένα μεθύσι, σέ μι' κρεπάλη
σπρώχνουν εκείνον που τα κυττά.

"Όμορφα μάτια, μάτια μου μαύρα
τ'ής τροκυμίας ή ζωγραφιά,
κύματα πάθους κι όνειρα λαύρα
όταν με βλέπουν νοιώθω βαθειά.

Κάτι μου δείχνουν, κάτι μου λένε
μέσ' άπ' τ'ής σπίθης τ'ής ζωφρές.
Τώρα γελούνε, ύστερα κλαίνε
πόθους κρυμμένους, κρυφές χαρές.

"Όμορφα μάτια, μάτια μου μαύρα
που φανερώνουν κάποιαν όρμη,
γίνεστε φλόγες, γίνεστε λαύρα
κι όλο μου καίτε τ'ό έρμο κορμί.

Γίνεστε πόθοι, γίνεστε έλπίδες
όνειρα πλάνα, κι έπιθυμιά,
γίνεστε φλόγες, γίνεστε άχτίδες
μέσ' τ'ής καρδιάς μου τήν έρημιά.

Μέσ' στο σκοτάδι φεγγοβολάνε
τό μονοπάτι βίου σκληροϋ,
ποτέ μη δούστε, πάντα κυττάτε,
έχθροί γιγάντιοι και του καιροϋ.

"Όμορφα μάτια, μάτια μου μαύρα
που ζωγραφίζουν όρμονικά
όνειρα, πόθους, φλόγες και λαύρα
παλμούς, έλπίδες, λόγια γλυκά.

Εν Σελίνα

Κ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΟΙ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ

Φίλε Κύριε Διευθυντά,

Είς τ'ό «Νέον Άστυ» δι' έπιστολής του ό έν Κερκύρα παλαιός και δ'αποσπής λόγιος κ Μαυρογιάννης παρεπένεθη έντόνωσ διά τήν σιγ ν και λήθην ήτις παρακολουθεΐ μοιραίως, άλλ' άδικαιολογήτως, τ'ό όνομα τ'ού Σπυρίδωνος Ζαμπέλιου. Έάν ανεγίνωσκε τ'ό έν τ'ω παρελθόντι τε χει τ'ής «Πινακοθήκης» άρθρον τ'ού κ Σιγούρου περί τ'ων Έπτανησίων ιστοριογράφων, θα ένέτεινε τ'ό παράπονό του. Ό κ. Σιγούρος γράφων, έτω και συντόμως, περί τ'ων ιστορικ'ών τ'ής Έπτανήσου π.α. έλειψε ν' αναφέρη τ'όν έν Δευκάδι γεννηθέντα Σπυρίδωνα Ζαμπέλιον, τ'όν σχεδόν μεγαλοφύεστον όχι μόνον τ'ής Έπτανήσου αλλά και τ'ής Έλλάδος έν γέ ει ιστοριογράφον, καιτοι έν ταΐς συγγραφαΐς αϋτοϋ έστρεφέτο συστήματος και έν γένει ή εργασία αϋτοϋ δέν ήτο σταθερά. Ούχ ήττον είνε βέβαιον ότι αι ιστορ και του με-έται και αϋται άκόμη αι υπό τύπον μυθιστορήματος. ως οι «Κρηικοί γάμοι», έχρησίμειυσαν πολύ εις άλλους και εις αϋτόν έτι τ'όν Κ. Παπαρηγόπουλον

Μετ' άγάπης

Δίκαιος

ΕΚΘΕΣΙΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Άξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Μετ' έκπλήξεως είδον αναγγραφομένην έν τ'η «Πινακοθήκη» τ'ήν είδησιν ότι μεταξύ τ'ων βραβευσέντων έν τ'η έρεταινή καλλιτεχνική έκθέσει τ'ής Βενετίας είνε και ό κ. Ν. Άνδροϋτσος. Τήν έκθεσιν τ'ής Βενετίας επανειλημμένως έπισκέφθην και έμελέτησα έπισταμένως Άνδροϋτσος δέν ύπάρχει έκθέτης, έν γένει δέ ούδεις Έλλην καλλιτέχνης εξέθεσεν έν τ'η έκθέσει τ'ούτη. Άλλ' έκτός τ'ούτου, βραβεία εις τ'ήν έκθεσιν τ'ής Βενετίας δέν άπονέμονται μόνον άγοραί γίνοντ ι. Τ'ό μόνον άιηθές είνε ότι ό κ. Άνδροϋτσος, μολητεύσας επί πολύ έν Ίταλία και διά τ'ούτο γνωστός εκεί, προσεκλήθη ως μέλος τ'ού έν τ'η πόλει ταύτη συγκροτηθέντος καλλιτεχνικοϋ συνεδρίου, εις τ'ό όπόϊον και ώμίλησεν επί προτάσεων τιν'ών. Σ'ας τ'ά γράφα αϋτά, διότι φίλος μέν Πλάτων ή μάλλον Άνδροϋτσος, φιλότατη όμως ή άλήθεια.

Αεχθήτε τ'ήν δ.α.βεβαίωσιν τ'ής ιδιαιόωσης υπολήψεός μου.

Ταξειδιώτης

